

Неки воле да идеализују Владимира Путина као идеолошког следбеника совјетских лидера левичара, али то је чиста бемислица. Његови говори су јасан доказ да му је упориште у фашизму.

Централна тема свих Путинових говора јесте страх од опкољавања - претње сила које желе да држе под контролом руски народ јер се плаше његове унутрашње снаге. „Стално покушавају да нас сатерају у ћошак јер имамо независан став, држимо га се, називамо ствари правим именом и нисмо лицемерни“, рекао је 18. марта пред Државном думом. У телевизијском интервјуу у априлу је рекао: „У свету је много сила које се плаше наше снаге, наше 'огромности'“.

Постоји склоност да се спољна политика Кремља посматра пре свега из геополитичке перспективе - да земља покушава да поврати део територија изгубљених распадом СССР-а. Али, када Путин говори о непријатељима руског народа, говори о нечем дубљем. Снаге којима је објавио рат не теже само да прошире свој утицај према Истоку - оне су кренуле на руску душу. То је оно што мисли кад каже да Русија мора да се бори против Запада.

А шта је у срцу те душе? Путин је и то наговестио. „Чини ми се да руска особа, или припадник руског света, пре свега размишља о највишим моралним обележјима,

Путин није посткомуниста, он је постфашиста

Пише: Јан Флајшхауер
петак, 16 мај 2014 07:53

највишим моралним истинама“, рекао је у интервјуу. Насупрот томе, Запад је опседнут личним успехом и просперитетом или, како каже Путин, „сopственим бићем“. По његовом мишљењу, битка за Русију је идеолошке природе. То је борба против површности материјализма, против срзавања вредности, против феминизације и распада свих традиционалних веза. Укратко, против свега „неруског“.

Чак и данас, многимa је тешко да препознају праву природу човека који тренутно окреће наглавачке мировни поредак у Европи. Можда немамо храбрости за права поређења, јер нас подсећају на доба за које смо мислили да је прошлост. За немачку Левичарску партију и делове Социјалдемократске странке, Путин је и даље човек из калупа совјетског лидера, идеализована верзија социјализма. У питању је неразумевање, јер Путин није посткомуниста. Он је постфашиста.

Потрага за правом историјском аналогијом треба да се фокусира на догађаје из Рима 1919, а не Сарајева 1914. Није тешко у Путиновим метафорама пронаћи обележја из времена рађања фашизма.

Ту је Путинов култ тела, узвишена реторика самопотврђивања, омаловажавање противника као изрода, презир према демократији и парламентаризму Запада, претерани национализам.

Непријатељи слободе на европској крајњој десници рано су осетили промену политичке климе. Одмах су у Путину видели неког ко дели њихове опсесије и одбојности. Путин је узвратио признавањем истомишљеника. „Што се тиче преиспитивања вредности у

Путин није посткомуниста, он је постфашиста

Пише: Јан Флајшхауер
петак, 16 мај 2014 07:53

европским земљама, слажем се да смо сведоци тог процеса“, рекао је прошлог четвртка, указујући на победу Виктора Орбана у Мађарској и успех Марин Ле Пен у Француској. Многи такође нису препознали право значење нових руских антигеј закона кад су усвојени пре годину дана. Али данас је јасно да су они нагостили нову Русију. Оно што је почело са антигеј законом наставља се на другом нивоу: веровање у супериорност сопственог народа је логичан напредак уверења да су одређене групе инфериорне.

А када Путин евоцира мит о Москви као „трећем Риму“ јасно је да руском народу додељује историјску мисију. Одговорност је Русије не само да заустави декаденцију Запада на својим границама, него да буде последњи бастион онима који су већ дигли руке од ове борбе.

Он такође каже да Русија никада неће да попусти.

„Смрт је ужасна, зар не?“, питао је Путин гледаоце на крају телевизијског појављивања. „Али није. Чини се да може бити лепа ако служи народу; смрт за пријатеље, народ или за домовину“. Фашистичкије од овог не може.

(Политика-Spiegel Online)